కథా కౌముది

ముఖ చిత్ర పత్రం టి.వి.ఎస్. రామానుజ రావు

"పొట్ట పెరిగిపోయింది మార్నింగు వాక్ చెయ్యమని చెవినిల్లు కట్టుకుని పోరుతున్నా వినరయ్యే! అలా పొట్ట పెరగడం మంచిది కాదు" అంటూ పొద్దున్నే(అంటే మరీ పొద్దున్నే కాదు సుమా, సుమారు 8 గంటల సమయం) లేవగొట్టి, బ్రష్ మీద పేస్టు వేసిచ్చి, "బ్రష్ చేసుకుంటూ అలా నాలుగడుగులు నడిచిరండి" అంటూ పురమాయించింది భార్యామణి.

"అసలు ఇల్లు చెవిలో కట్టుకోవడం ఏమిటి? మా అమ్మా నాన్న ఇచ్చిపోయిన ఇల్లుండగా నీకు నా చెవుల్లోనూ, ముక్కులోనూ ఇల్లు కట్టుకోవాల్సిన ఖర్మేం పట్టింది? ఎలా వుందామనుకుంటున్నావు అక్కడ? అయినా ఇలా నోట్లో బ్రష్ పెట్టుకుని వెడితే ఎవరన్నా ఏమనుకుంటారు?" ఎదురు ప్రశ్న వేయగలిగానని ఆనంద పడ్డాడు ప్రభాకర్.

"అలాయితే మొహం కడుక్కుని వెంటనే బయల్దేరండి, మీరు మార్నింగ్ వాక్ కు వెళ్ళకపోతే, కాఫీ కలపను" అంటూ బ్రహ్మాస్త్రం ప్రయోగించేసరికి ఇక తప్పలేదు. పొద్దున్నే కాఫీ తాగకపోతే నీరసం వస్తుంది కనుక, కాఫీ తాగి వాకింగు చేస్తానని నమ్మకంగా చెప్పాక ఆవిడ కాఫీ ఇచ్చింది. ఒక పది నిముషాలు కాఫీతాగడంలో ఆనందం అనుభవించి, బయటకు వెళ్ళడానికి చేసుకోవాల్సిన మేకప్ చేసుకుని, ఇంటి దగ్గరలో వున్న పార్కులో వాకింగుకు బయల్దేరాడు. కరోనా సంవత్సరం కనుక దొంగ లాగా భయం భయంగా అటూ ఇటూ చూసుకుంటూ, ఎవరూ తాకకుండా, నెమ్మదిగా అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ నడుస్తుండగా, ఒకాయన ఎదురయ్యాడు. ఒకరినొకరు హంతకుడిని చూసినట్లు కోపంగా చూసుకుంటూ తప్పుకుని, వాకింగు సాగించారు . రోజూ ఆయన కూడా వాకింగుకు రావడం చూసి ప్రభాకర్ ఆయనపై జాలిపడ్డాడు . పాపం, ఇంటి దగ్గర ఈ మానవుడు ఎటువంటి బాధలు పడుతున్నాడో కదా అనిపించింది. కొన్నాళ్ళకు చిరునవ్వులతో మొదలై, తర్వాత అల్లంత దూరాన్నించే చేతులూపడం వరకూ వచ్చింది, కరోనా జాగ్రత్తల పరిచయం. ఇద్దరూ నడి వయసుకు చేరారేమో , సూర్యుడు వాళ్ళ తలల మీదే తన అందాన్ని చూసుకుంటున్నాడు. వాకింగు చేసి అలసిపోయి, ఒకరోజు ఎదురెదురు బెంచిలపై కూర్చొని మాట్లాడుకున్నారు . మాస్కు

కొద్దిగా మాత్రమే తప్పించి, ఆయన తానే ముందు పరిచయం చేసుకున్నాడు. తన పేరు సుబ్రహ్మణ్యం అనీ, తను మొన్నటి దాకా ఏదో పల్లెటూళ్ళో ప్రభుత్వం వారి స్కూల్లో పని చేశానని, ఈ పట్టణంలో స్కూలుకు ట్రాన్స్ఫర్ కావడంతో వచ్చామన్నాడు. మాటల్లో ఇద్దరూ ఎలిమెంటరి స్కూల్లో సహ విద్యార్థులని తెలిసింది. వయసుతో పాటు బొజ్జలు పెరిగి, తలలు అద్దాలు కావడంతో తొందరగా గుర్తు పట్టలేక పోయామనీ నవ్వుకున్నారు. హై స్కూలు చదువుల దగ్గరకొచ్చేసరికి, వాళ్ళ నాన్నగారికి ట్రాన్స్ఫర్ కావడంతో సుబ్రహ్మణ్యం వాళ్ళు వేరే వూరు వెళ్ళిపోయారట.

స్కూల్లో పని అనగానే " స్కూల్లో ఏం చేస్తారు?" అని అడిగాడు ప్రభాకర్ .

"అదే, మాస్టారు ఉద్యోగం" అన్నాడు.

"మీరు తెలుగు మాస్టారా, మీరు కవులు కాదు గదా?" భయం భయంగా అడిగాడు.

"అబ్బే, నేను తెలుగు మాస్టార్ని కాదండి. మీకు కనబడినా కనబడక పోయినా, నాక్కూడా వినబడినా వినబడకపోయినా, నేను కవిని కాను; కవిత్వం చెప్పనంటే చెప్పను, నేను పటమట స్కూల్లో హిందీ మాస్టార్ని" నవ్వుతూ అన్నాడు. అమ్మయ్య అని ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు ప్రభాకర్.

"ఏం అలా అడిగారు?" అడిగాడు ప్రభాకర్ మోహంలోకి చూస్తూ.

"ఏం లేదు. నేను ఏ. కే. టి. పి. స్కూలులో లెక్కల మాస్టార్ని. మా ఆవిడేమో తెలుగు టీచరు."

"చాలా సంతోషం. మనమంతా ఒకే కుటుంబంకు చెందినవారన్నమాట. అయినా మనం మీరు, అండీ అనుకోవడం ఏమిటి, చిన్నప్పటి స్నేహితులం కదా?" అన్నాడు నవ్వుతూ.

అతను తెలుగు టీచరమో అని ప్రభాకర్ భయపడటానికి కారణం వుంది. వాళ్ళావిడ తెలుగు టీచరే కాదు, డిక్టేటర్ కూడా. అంటే, తెలుగులో (మాట్లాడే భాషలో) తప్పులు దిద్ది, డిక్టేషను ఇస్తూ వుంటుంది. తరచుగా అతను, పిల్లలూ ఈ శిక్షకు గురవుతూ ఉంటారు .

మరుసటి ఆదివారం ఒకే బెంచీ పై అటు చివర ఒకళ్ళూ, ఇటు చివర ఒకళ్ళూ దూరంగా కూర్చుని మాట్లాడుకున్నారు. ముందు తనే మొదలుపెట్టాడు. తన భార్య పెద్దగా చదువు కోలేదట. కానీ, ఇంటి పనులవీ అన్నీ తనే చూసుకుంటుందని చెప్పాడు. 'ఇంట్లో భాష పోరు లేదు, పని పోరు లేదు. క్లాసులో పెద్దగా కష్టపడి చెప్పాల్సిన పని లేదు. సుఖపడుతున్నాడు మానవుడు" అసూయ పడ్డాడు ప్రభాకర్ . అతనికి ఇద్దరు పిల్లలు, ఒకడు రెండో క్లాసు, రెండవ వాడు ఎల్. కె. జి. ట.

"మీ కెంతమంది పిల్లలు?" అడిగాడు సుబ్రహ్మణ్యం.

"ముగ్గురు. పెద్ద వాడు ఆరో తరగతి చదువుతున్నాడు. వాడి పేరు అల్లసాని."

"అదేం, పూర్తి పేరు అల్లసాని పెద్దన అని పెట్టచ్చుగదా?" అడిగాడు ఆశ్చర్యంగా.

"మా ఆవిడ అల్లసాని పెద్దన్న అని పూర్తి పేరే పెడదామనుకుంది. కానీ వీడు పుట్టగానే ఏడ్చినప్పుడు అది "అల్ల ,అల్ల " అన్నట్లు వుందిట. అలాని కవిత్వంలా లేదని సగం పేరే పెట్టింది. ఐదో తరగతి దాకా తెలుగు మీడియంలోనే వీడి చదువంతా. ఇప్పుడు ఆరో తరగతి. ఇంగ్లీషు మీడియంలో చదువుతున్నాడు. వాడు ఫేస్బుక్ కన్నా వేగంగా విశేషాలు మోసుకోస్తాడు. అందుకని వాడిని మెస్సెంజెర్ అని పిలుస్తాను. ఇక రెండోది తెనాలి రమణి. అది రెండో క్లాసు చదువుతోంది. దానికి మాటలు వస్తున్నప్పటి నుంచీ, మేము ఏం మాట్లాడినా, ఆ మాట తిరగేసి, వ్యంగ్యంగా మాట్లాడుతుంది. అందుకని తెనాలి రామలింగడి పేరు, వాళ్ళ అమ్మ పేరు కలిపి పెట్టింది. దానికేది దొరికినా జాగ్రత్తగా దాచేస్తుంది. అందుకని ఆర్కైవ్స్ అని పేరుపెట్టాను. చివరివాడి పేరు ముక్కు వేమన. వాడికి మూడేళ్ళు. వాడికి వొంటి మీద బట్టలుంటే చిరాకు. ముక్కుతో మాట్లాడుతాడు. అందువల్ల ముక్కు తిమ్మన పేరు, వేమన పేరు కలిపి పెట్టింది. అన్నీ వాడి టైం ప్రకారమే జరిగిపోవాలి. అందుకని నేను వాడిని టైం లైన్ అని పిలుస్తాను" చెప్పాడు ప్రభాకర్.

"బాగుంది, ఆవిడ మహా కవుల పేర్లు పెట్టారు బాగానే వుంది. నువ్వు మీ పిల్లలకు అన్నీ ఫేస్బుక్ పేర్లు పెట్టడానికి కారణమేమైనా ఉందా? మీది ప్రేమ వివాహమా? మీరిద్దరూ ఎలా కలుసుకున్నారు?"

"అదేదో సినిమాలో బ్రహ్మానందం చెబుతాడు, అలాగా. ప్రేమ వివాహమే కానీ ప్రేమించింది ఆవిడ, పెళ్ళికి ఒప్పుకున్నది నేను."

"వివరంగా చెప్పు , అర్థం కాలేదు."

"కథ కొంచెం ముందు నుంచీ చెబుతాను. లేకపోతే నీకు అర్థం కాదు. నా హై స్కూలు చదువంతా మునిసిపల్ స్కూల్లోనే. ఒక్కో క్లాసులో ఆరు సెక్షన్లు, ఉండేవారు. మా స్కూల్లో తెలుగు మాస్టారు ఒకాయన వుండేవారు. ఆయన పరీక్ష పేపర్లు దిద్దితే, మాకు గుండెలు జారిపోయేవి. సెక్షనుకు యాభై మంది స్టూడెంట్లు చొప్పున, ఆ క్లాసు మొత్తం ఆరు సెక్షన్లకు మూడు వందల మందిలో ఒకళ్ళో, ఇద్దరో ప్యాసయ్యే వారు. ఆయన అక్షరం పక్కన అర సున్నా పెట్టకపోతే అర మార్కు తీసేసేవాడు. ఎవరికన్నా నలభై మార్కులు వస్తే, ఆయన వాళ్ళ క్లాసుకు వచ్చి, చూసి, ఆ పిల్లవాడు కాపీ కొట్టలేదని నిర్ధారించుకున్నాకే మార్కులు వేసేవాడు. తొమ్మిదో క్లాసు చదువుతు న్నప్పుడు, మూడునెలల పరీక్షలో నేను అన్నింటికీ అర సున్నాలు పెట్టేస్తే ఎక్కువ మార్కులు వస్తాయని, మొత్తం అన్ని మాటలకు అరసున్నాలు పెట్టాను. ఆ పరీక్షలో మొత్తం సున్నా మార్కులు ఇచ్చాడు. అడిగితే, "అన్ని అరసున్నాలు పెట్టినవాడికి, నేను ఒక నిండు సున్నా అన్నా ఇవ్వద్దా?" అన్నాడు. ఇదిగో, మా ఆవిడా అట్లాంటిదే. తను కూడా ఆ స్కూల్లోనే చదివింది. ఆ మాస్టారికి పక్కా శిష్యురాలు. అసలు తను మా చుట్టా లమ్మాయే. నేను స్కూలు ఫైనల్ చదివేటప్పుడు, తను తొమ్మిదో క్లాసు. అప్పటికే తెలుగులో కవితలూ, కథలు రాస్తుండేది. నాతో మాట్లాడదామని చూసేది. నాకు కవులన్నా, రచయితలన్నా భయం. అందువల్ల దూరంగా వుండేవాడ్ని. ఆతర్వాత, నేను డిగ్రీ పూర్తిచేసి, బి.ఎడ్. చేయగానే లెక్కల మాస్టారు ఉద్యోగం వచ్చింది. ఒక

రెండేళ్ళన్నా నన్ను హాయిగా తిరగనీకుండా, మా వాళ్ళు వెంటనే పెళ్లి ప్రయత్నాలు మొదలు పెట్టారు. ఈవిడ అప్పటికే, తెలుగు పండిట్ కోర్సు ఏదో పూర్తి చేసి, పిల్లలకు తెలుగు చక్కగా నేర్పాలని కంకణం కట్టుకుంది. టీచర్ ఉద్యోగం చేస్తానని ఈవిడా, పెళ్లి చెయ్యాలని తల్లిదండ్రులు! వాళ్ళ ప్రయత్నాల్లో నేను దొరికిపోయాను.

ఒక రోజు వాళ్ళ నాన్న మా ఇంటికి వచ్చి, పెళ్లిచూపులకు రమ్మని ఆహ్వానించాడు. అమ్మాయిని చూసి రాగానే, మా అమ్మ “ఏరా అబ్బాయ్, ఏమంటావు? అమ్మాయి బాగుంది, చదువుకున్నది కూడా. మనకు తెలిసిన వాళ్ళే. తను రేపు నీతో పాటు ఉద్యోగం కూడా చెయ్యగలదు. హాయిగా చిలక గోరింకల్లా ఇద్దరూ ఉద్యోగాలు చేసుకుంటూ ఉండవచ్చు” అంటూ నా బుర్ర తినెయ్యడం మొదలు పెట్టింది. నాన్నకూ ఇష్టమేనని చెప్పేసింది.

ఇక లాభం లేదని, “ అమ్మా, ఆ అమ్మాయిని చాలా సార్లు చూశాను. తన తెలుగు పాండిత్యం అంతా కనబడిన వాళ్ళ మీద కుమ్మరిస్తుంటుంది. రేపు నీమీద, నా మీద కూడా చూపిస్తుంది.” అన్నాను.

“ఏమంటుందిరా, నువ్వు అన్నింటికీ వంక పెడతావు?” కోపంగా అడిగింది అమ్మ.

“నువ్వు పాల తరక అన్నావనుకో. అందులో అర సున్నా పెట్టలేదు కనుక, నీకు భోజనంలో పెరుగు కట్ అంటుంది. రేపు నీ వంట నచ్చకపోతే, మనుచరిత్రలో పద్యాలు అప్పచెప్పమనవచ్చు. తెనాలి రామలింగడి సినిమాలో లాగా, “త్రువ్వట బాబా తలపై” అని నిన్ను రాయమని పరీక్ష పెట్టిందనుకో, నీ పరిస్థితి ఏమిటి? ఇంకా చెబుతా, విను. తను రాసిన కవితో, కథో వింటేనే నీకు అన్నం పెడతా అనవచ్చు. ఇక తనేం రాసినా అచ్చు వేసుకోవడానికి “చంటబ్బాయి” సినిమాలో జగ్గయ్య కున్నట్లు నాన్నకు ప్రెస్సు, పత్రికా లేవు కదమ్మా! పుంఖానుపుంఖాలుగా కథలూ, కవితలూ రాసి దేశం మీదకు వదలడం, అవి అచ్చు కాకపోతే బెంగపడి పోవడం, ఇవే ఆవిడ కార్యక్రమాలు. రచనలు అచ్చులో చూసి తను ఆనంద పడితే, మనం బ్రహ్మాండం అని పొగడాలి; అవి తిరుగు టపాలో వెనక్కి వస్తే, దిగులుపడద్దని ధైర్యం చెప్పాలి. వీలైతే ఆ ఎడిటరును దుమ్మెత్తి పొయ్యాలి. ఇక ఇంటినిండా అచ్చు వేసిన పుస్తకాలు గుట్టలు గుట్టలు చేరతాయి . తరచూ దుమ్ము దులుపుకుంటూ, అవి చెదలు పట్టకుండా చూసుకోవాలి! ఇప్పుడు కరోనా కష్ట కాలం కనుక వాళ్ళ సభలూ, సన్మానాలూ లేవు. అవే ఉంటే, వాటన్నింటికి నువ్వో, నేనో వెంట వుండాలి. రేపు పిల్లలు పుట్టారనుకో, ఒకడ్ని భుజాన వేసుకుని, మరోడికి పాల సీసాలో పాలు పడుతూ, మనం కూడా వెళ్ళాల్సిందే. ఇలాంటి వాళ్ళు మనకొద్దమ్మా! అసలు ఈ కాలం కోడళ్ళు అత్తలనే ఆరళ్ళు పెడుతున్నారు. నువ్వసలే అమాయకురాలివి. హాయిగా వున్న ప్రాణాన్ని ఎందుకు కష్టపెట్టుకుంటావు? అయినా ఇప్పుడు నా పెళ్ళికి తొందరేం వచ్చింది?” ఇలా ఏవేవో చెప్పి అమ్మను భయపెట్టాలనుకున్నాను. లాభం లేకపోయింది.

బంధువులం కనుక, ఉన్న ఊళ్ళో మా ఇద్దరికీ పర్మనెంట్ ఉద్యోగాలు వేయిస్తాననీ, తమ కళ్ళెదుటే మేము ఉంటామనీ, మామగారు మా అమ్మకూ, నాన్నకూ కబురు పెట్టారు. ఒక్కతే కూతురు అయినందువల్ల, కూతురూ, అల్లుడూ

ఎదురుగా వుంటారనే ఉద్దేశ్యంతో అడుగుతున్నామని ఒకటికి నాలుగు సార్లు మా ఇంటి చుట్టూ తిరిగేసరికి, మావాళ్ళు కరిగి పోయారు. పైగా ఉన్న ఊళ్ళోనే ఉద్యోగాలంటే మాటలు కాదుగదా! దాన్తో మా అమ్మా నాన్నా లొంగిపోయారు.

ఇప్పుడే పెళ్ళి వద్దన్న నా మాట అమ్మా, నాన్నల దగ్గర చెల్లలేదు. నాన్న ఏమీ అనకపోయినా, అమ్మ కళ్ళ నీళ్ళు పెట్టుకుని “నీతో మాట్లాడను పొమ్మ”ని భీష్మించుకుంది. ఒక వారం రోజులు ఆవిడ మూగనోముతో, నా మౌన వ్రతంలో గడిచిపోయాయి. ఒక రోజు సరళ, (మా ఆవిడ) మా ఇంటికి వచ్చింది. సరాసరి మా అమ్మ దగ్గరికి వెళ్ళి, కాసేపు మాట్లాడింది. ఆ అమ్మాయి ఎందుకు వచ్చిందో నాకు అర్థం అయ్యేలోపు, నా గదిలోకి వచ్చి, కుర్చీ లాక్కుని కూర్చుంది. నేను తనని చూడనట్లు పేస్ బుక్ ఓపెన్ చేసి, చూసుకుంటున్నాను.

“ఆ లాప్ టాప్ కాసేపు కట్టేస్తారా? నేను మీతో మాట్లాడాలి!” అంది.

ఈ పిల్లకి ఇంత ధైర్యం ఏమిట్రా బాబూ అనుకుంటూ “చెప్పండి” మొహమాటంగా అన్నాను.

“చెప్పండి కాదు, చెప్పు అనండి. హై స్కూల్లో చదువుతున్నప్పటి నుంచీ ప్రయత్నిస్తున్నాను. మీతో ఎప్పుడు మాట్లాడదామన్నా, నన్ను చూస్తే మీరు పారిపోతున్నారు. మీ ప్రవర్తన చూసి, పేస్ బుక్ లో మీరు పోస్టుచేసేవి చూసి, మీరంటే ఇష్టం పెంచుకున్నాను. మీ పేస్ బుక్ లో ఫ్రెండు రిక్వెస్ట్ పెట్టాను, కనీసం చాటింగు అన్నా చేద్దామని. కానీ, మీరు నన్ను డిలిట్ చేసారు. ఎందుకని?”

“అమ్మ, పేస్ బుక్కా, నీ మూలంగా ఇలా దొరికిపోయానివాళ!” అనుకున్నాను.

తన ప్రశ్నకు నేను జవాబివ్వక మౌనంగా వుండేసరికి, “మా అమ్మ నాన్నా మీరంటే ఇష్టపడుతున్నారు. మీ వాళ్ళకు కూడా ఏమీ అభ్యంతరం లేదు. మీకు మాత్రమే అభ్యంతరం అని అర్ధమైంది. కారణం చెబుతారా? నేనేమీ అందవికారిని కాను, చదువుకున్నాను కూడా.” అడిగింది సరళ.

తను అట్లా అడిగేసరికి నీళ్ళు నమిలాను. ఏమి చెప్పాలో అర్థం కాలేదు. కాసేపటికి గొంతు పెగుల్చుకుని, “మీ తెలుగు .... అరసున్నాలు ..” అన్నాను నట్లు నట్లుగా. సరిగా మాట్లాడ లేకపోయినట్లు చాలా సేపటికి అర్ధమైంది కానీ, చేతులు కాలాక ఆకులు పట్టుకోవడం అంటే ఇదేనేమో!. ఆ అమ్మాయి వెంటనే, “ఓ, ఆ తెలుగు మాస్టారి భయం మీకింకా పోలేదా? నేను ఆయన శిష్యురాలిని కనుక, నా తెలుగుతో మిమ్మల్ని బాధ పెడతానేమోననా? అలాంటి భయం మీకు అక్కర్లేదు. నేను ఇంట్లో గ్రాంధికం మాట్లాడను. నాకు మా అమ్మ నాన్నలెంతో, మీ అమ్మ నాన్నలు కూడా అంతే! వాళ్ళని ప్రేమగానే చూస్తాను. మీరంటే నాకు చాలా ఇష్టమని చెప్పానుకదా, మిమ్మల్ని కన్నవాళ్ళని వేరేగా ఎలా చూస్తాను? చదువుకున్న వాళ్ళంతా దుర్మార్గులేం కాదు. ఉదాహరణకు మీరే! మీలాంటి మంచి వ్యక్తిని నేనెక్కడా చూడలేదు. అందుకే నాకై నేనే మీతో మాట్లాడి, తేల్చుకుందామని వచ్చాను. నిజంగా చెప్పండి, నేను నచ్చక పోవడం కారణం కాదు గదా ? లేక, నాపై ఇంకా మీకు అనుమానా లున్నాయా?” సరళ ప్రశ్నకు ఏం జావాబు చెప్పాలో తెలియలేదు. తల అడ్డంగా ఊపాను.

“నన్ను చేసుకోవటానికి ఇంకా మీకు అభ్యంతరాలు ఏవైనా ఉన్నాయా? మీ అనుమానాలు తీరినట్లేనా?” సరళ మృదువుగా అడిగేసరికి గట్టిగా కాదని చెప్పలేకపోయాను. “మౌనం అంగీకార సూచన” అంటూ లేచింది.

ఆ పిల్ల ఏం మాట్లాడుతోందో, నేనెక్కడ మొహం మీదే వద్దని చెప్పేస్తానో అని భయపడుతూ, అమ్మ నాగది లోకి వచ్చింది. సరళ అమ్మ కాళ్ళకు దణ్ణంపెట్టి, “మీ అబ్బాయి ఒప్పుకున్నారత్తయ్యా” అంటూ వరస కలిపే సరికి, అమ్మ ఆనందంతో ఉక్కిరిబిక్కిరి అయ్యింది. “నా తల్లే, నా బెంగ తీరిందే అమ్మా! ఎవర్ని చూసినా వీడేదో ఒక వంక పెడుతుండే! ఈ కొరకరాని కొయ్యని దారికి తెచ్చావే తల్లీ” అంటూ సరళను దగ్గరకు తీసుకుంది. టి.వి. లో అప్పుడే “ఎక్కడికీ పోతావు, చిన్నవాడా?” పాట వస్తోంది. సరళ నా వంక నవ్వుతూ చూసి వెళ్ళిపోయింది.

అలా నా అభిప్రాయంతో పెద్దగా ప్రమేయం లేకుండానే సరళకు , నాకు పెళ్ళయి పోయింది. అప్పుడు, ఇప్పుడూ కూడా సరళకు కాదని చెప్పలేకపోవడం నా బలహీనతా? తనేమో “ఎక్కడకు పోతావు చిన్నవాడా” అని పాడేస్తూ ఇప్పుడు కూడా నను వెక్కిరిస్తుంటుంది.”

అక్కడితో ఆపి, “భోజనం టైం అవుతోంది, తను ఎదురు చూస్తుంటుంది. రేపు కలుద్దాం “ అంటూ లేచాడు.

★ ★ ★ ★ ★ ★

ఆ మర్నాడు, అటు తర్వాత రోజూ కూడా సుబ్రహ్మణ్యం వాకింగుకు రాలేదు. మూడో రోజు రెండవ శనివారం అవడంతో మళ్ళీ పార్కులో వాకింగు చేస్తూ ప్రభాకర్ దూరం నుంచే సుబ్రహ్మణ్యంని చూసి, “ఇన్నాళ్ళూ రాలేదేమని” అడిగాడు. ఇంట్లో ఏవో పనులుండటం వాళ్ళ రాలేకపోయానని చెప్పాడతను.

వాళ్ళిద్దరూ దూరం పాటిస్తూ ఒకే బెంచీ పై కూర్చున్నాక, ఆపేసిన కథ కొనసాగింపు చేయమని కోరాడు సుబ్రహ్మణ్యం.

“పాప పుట్టేదాకా తను ఉద్యోగం చాలా ఇష్టంగా చేస్తూండేది. అది పుట్టాక దాని ఆలనా పాలనా చూసుకోవడం, అటు స్కూల్లో పిల్లలతో అరచి అరచి వచ్చి అలసి పోతుండేది. ఇంటి దగ్గర నేనూ, అమ్మా ఎంత సహాయం చేసినా, కొన్ని పనులేవో తను చేయక తప్పేది కాదు. తనకు కాస్త విశ్రాంతిగా వుంటుందని అప్పుడప్పుడూ సినీమాలకు తీసుకెళ్ళే వాడిని. ఆ సినిమాల్లో పాటల్లో, మాటల్లోను తప్పులు వెతికేది. ఒక సారి నాకిష్టమైన నటి సినిమాకు వెళ్ళాం. అందులో ఆవిడ సంభాషణలన్నీ వత్తులే లేకుండా చెప్పిందట. ఆవిడచేత లక్ష వత్తుల నోము నోయించాలి అని మొదలుపెట్టింది. టీవి లో ప్రోగ్రాములు తెలుగు సరిగ్గా రాని వాళ్ళు యాంకర్లుగా నిర్వహించడం ఆవిడకు కోపం. అందుకని టీవి చూడదు.

ఒక సారి ఆరవ క్లాసులో అంతక్రితం తను చెప్పిన వేమన పద్యం “ అల్పు డెప్పుడు పల్కు” విద్యార్థులనదర్నీ మళ్ళీ చదువుకుని రమ్మని చెప్పిందట. మర్నాడు ఒకడిని “సజ్జనుండు పల్కు చల్లగాను” అనేదానికి అర్థం

చెప్పమందట. వాడు కాసేపు ఆలోచించి, "సజ్జనుడు అనేవాడికి ఆకలేసి, అన్నం పలుకుగా వున్నా మజ్జిగ కలుపుకుని తిన్నాడు" అని చెప్పాడట. మరొకడిని "కనకంబు" అనే పదానికి అర్ధమేమిటని అడిగింది.

వాడు వెంటనే, "మా ఇంట్లో పనమ్మాయి వాళ్ళ నాన్న" అన్నాడు. అదేమిటని అడిగితే, వాళ్ళ పనమ్మాయి పేరు కనకం. కనకంబు అంటే, కనకం వాళ్ళ అబ్బ అయివుండచ్చని అలా చెప్పాడట. దాంతో తనకు కోపం వచ్చి, వాళ్ళిద్దర్నీ రెండు దెబ్బలు వేసింది.

ఆ మర్నాడే ఆ పిల్లల తల్లిదండ్రులు తనపై హెడ్ మాస్టరుకు పిర్యాదు చేశారు. వాళ్ళ పిల్లలకు తెలుగు పద్యాలు రాకపోయినా, అసలు చదువు రాకపోయినా పర్లేదు కానీ, టీచర్ కొట్టకూడదట. "అసలు తెలుగు ఎవడికి కావాలి? ఇవాళ తెలుగు చదువు కుంటేనే వుద్యోగాలొస్తాయా?" అని ఎదురు ప్రశ్నించే సరికి తను హతాశురాలైంది. వాళ్ళకు క్షమాపణ చెప్పాల్సిందేనని పట్టుబట్టారు. ఈవిడ తను ససేమిరా చెప్పనంది. హెడ్ మాస్టారు, నేనూ ఎలాగో వాళ్ళకు సర్ది చెప్పి పంపేశాము. కానీ వాళ్ళు అంతటితో వూరుకోక, పైకి పిర్యాదు చేశారు. స్కూళ్ల ఇన్స్పెక్టరు గారు వచ్చి విచారించి వెళ్ళాడు. ఆయన కూడా క్షమాపణ చెబితే పోయేదానికి, ఇంతదాకా ఎందుకు తెచ్చు కున్నావమ్మా అనే చెప్పాడు.

"తెలుగు కూడా సరిగ్గా నేర్చుకోలేని పిల్లలకు రేపు మిగతా విషయాల్లో ఎలా నైపుణ్యం వస్తుందీ, వాళ్ళు రేపు దేశానికి ఏ రకంగా వుపయోగపడతారు? చదువు చెప్పేటప్పుడు రెండు దెబ్బలు వేస్తే తప్పంటే ఎలా?" అంటూ ఎదురు ప్రశ్న వేసేసరికి ఆయనేం మాట్లాడలేకపోయాడు. చివరికి ఆయన రిపోర్టులో కూడా టీచర్ క్షమాపణ చెప్పాలని రాసేసరికి, తను రిజైను చేసింది."

"ఓ గాడ్! ఎంతపని జరిగిందీ? ఈ కాలం పిల్లలకు అసలు చదువుకోవాలన్న ధ్యాసే వుండటం లేదు. తల్లి దండ్రులూ అలాగే వుంటున్నారు. అందరికీ వుద్యోగాలు, డబ్బు సంపాదించడం పైనే దృష్టి" అన్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం.

"గ్రేట్, మీ ఆవిడ చాలా గొప్ప కమిట్మెంట్ వున్న టీచర్. అంతే కాదు, గొప్ప ఆత్మాభిమానం వున్న మనిషి. మరి తనిప్పుడేం చేస్తున్నారు?" ప్రశ్నించాడు.

"ఏముందీ, నేనూ, పిల్లలూ మాట్లాడే మాటల్లో తప్పులు వెతుకుతుంది. ఆ తప్పులు మళ్ళీ మాట్లాడకుండా మాచేత వల్లె వేయిస్తుంది" అన్నాడు ప్రభాకర్ లేచి నిలబడి.

• ★ ★ ★ ★ ★

గేటు తెరుచుకుని లోపలికి వస్తున్న సుబ్రహ్మణ్యం ఎదురుగా తులసి మొక్కకు నీళ్ళు పోస్తున్న పెద్దావిడను చూసి, "నమస్కారం అమ్మా, ప్రభాకర్ వున్నాడా?" అని అడిగాడు.

"మీరెవరు బాబూ?" అడిగిందావిడ.

"నేనూ, తానూ చిన్నప్పుడు ఒకే స్కూల్లో చదువుకున్నామమ్మా, నా పేరు సుబ్రహ్మణ్యం" చెప్పాడు.

"ఏం చేస్తారు మీరు? ఎక్కడుంటారు? " మళ్ళీ అడిగిందావిడ.

"నేనూ మీవాడిలాగానే టీచర్ ని . ఈ పేటలోనే వుంటాము. ఇద్దరం రోజూ పార్కులో మార్నింగ్ వాక్ లో కలుస్తుంటాం." ఎందుకీవిడ ఇన్ని ప్రశ్నలు అడుగుతోందబ్బా అనుకున్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం.

"కాసేపు కూర్చోండి బాబూ, ఈ కుర్చీలో. ఆయనవస్తారు" అంటూ లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

హాల్లో అడుగుపెట్టగానే, ఎదురుగా రెండు పెద్ద అద్దాల బీరువాలు వాటి నిండా తెలుగు కావ్యాలు, కథల పుస్తకాలు కనిపించాయి. వాటికి ఒక పక్క టేబుల్ పై ఒక కంప్యూటరు, మరొక పక్క గోడ మీద ఫోటో కనిపించాయి. ఫోటోలో ప్రభాకర్, అతని పక్కన వాళ్ళ నాన్న కాబోలు, ఇద్దరూ దాదాపు ఒకేలా వున్నారు.

ఇంతలో లోపలి నుంచీ, "ఎవరూ?" అంటూ ఒక పెద్దాయన టవల్ తో మొహం తుడుచుకుంటూ హాల్లోకీ వచ్చాడు.

"నమస్కారమండి ! నా పేరు సుబ్రహ్మణ్యం. నేనూ, మీ అబ్బాయి స్నేహితులం" లేచి నిలుచుని నమస్కరించాడు.

పెద్దాయన మొహంలో చిరునవ్వు కనిపించింది. "కూర్చోవయ్యా" అని వెనక్కి తిరిగి, "ఏమేవ్, మన ప్రభాకర్ స్నేహితుడట. కాస్త కాఫీ తెచ్చిపెట్టు" చెప్పాడు.

సుబ్రహ్మణ్యం మోహమాటపడుతూనే, ఆవిడ ఇచ్చిన కాఫీ తాగాడు.

"ప్రభాకర్ లేడా అండీ?" అడిగాడు సుబ్రహ్మణ్యం.

"ఆయనే ప్రభాకర్ బాబూ!" అని మూసిముసి నవ్వులు నవ్వింది.

ఒక్క క్షణం తెల్లబోయాడు సుబ్రహ్మణ్యం. "మరి నాతో రోజూ వాకింగుకు వచ్చే లెక్కల మాస్టరు ప్రభాకర్, తెలుగు పండితురాలైన అతని భార్య సరళ ?" సందిగ్ధంగా అడిగాడు.

"ప్రభాకర్ ఆయనేనయ్యా! ఆ సరళనీ నేనే! రోజూ మార్నింగ్ వాకుకు వచ్చేదీ ఆయనే. ఆయన లెక్కల మాస్టరూ కాదు, నేను తెలుగు పండితురాలినీ కాదు. పార్కులో కొత్త పరిచయస్తులు కనబడితే ఇలాగే కథలల్లి చెబుతారు. ఇదొక కాలక్షేపం ఆయనకు. మా పిల్లలలంతా అమెరికాలో వున్నారు. మేమిద్దరమే ఇక్కడున్నాము" అంది ఆవిడ పెద్దగా నవ్వుతూ.

" నారహస్యం చెప్పేశావా?" అడిగాడు అప్పుడే చొక్కా గుండీలు పెట్టుకుంటూ వచ్చిన ప్రభాకర్.

ఒక క్షణం ఆయన వంకే ఆశ్చర్యంగా చూస్తుండి పోయాడు సుబ్రహ్మణ్యం . వెంటనే తేరుకుని పెద్దగా నవ్వేశాడు.

(ఈ కథలో పాత్రలూ, సన్నివేశాలు కేవలం కల్పితమే. హాస్యం కోసం రాసినవి తప్ప ఎవరినీ ఉద్దేశించినవి కాదు–రచయిత)

COMMENTS